

Zidiți în iubire

Dragos Niculescu

Ca-ntr-o pădure-n care ne-am fi iubit romantic,
Pe stradă dorm copacii cu crengile în sus,
Şi "Te iubesc" nu are alt înțeles semantic
Decât acel pe care azi-noapte ţi l-am spus.

Cînd te gîndeşti că sîntem cei mai frumoşi din lume,
Că steaua dimineţii apare pentru noi,
Că ne iubim deasupra de legi şi de cutume,
Parcă nebun îţi vine să alergi, să ţipi sub ploi...

Ne-am aşteptat venirea slăbind la poarta vieţii,
Din cei care-am fost tineri, am devenit maturi,
Dar ne-am zărit pe drumul pierdut spre bezna ceţii
Şi-am tresărit în junghiul acelei vechi arsuri.

Pierduserăm puterea de-a mai iubi vreodată,
Ti-am spus că e lucrarea lui Dumnezeu aici,
Căci ne-am văzut speranţa de-a pururi condamnată
La neputinţă sortii, la gheara marii frici.

Nu vom trăi de-acuma în spaţii locative,
Prea mici pentru potopul ce-a năvălit brutal;
Înindu-ne de mînă, sub falnice ogive
De frunze ne vom pierde în timpul vegetal.

Se uită parcă lumea la noi ciudat cînd trecem
Prin locurile-n care durerea am cîntat;
Să le răspundem simplu că bucuroşi petrecem
Azi naşterea de-a doua care ni s-a mai dat.

Avem atîtea parcuri, atîţia munţi şi ape
De-acum în faţa noastră, că ne putem iubi
Fără de grija zilei de mîine, ce încape
Într-un proiect anarhic, în care ne-om zidi.

Eu te-ncălzesc cu clipa, tu-mi dăruieşti secundă,
Prin sufletele noastre corăbii-n larg se pierd,
Ca într-o catedrală pe care o inundă
Imense, foste lacrimi, ce astăzi ne dezmierează.

Noi sprijinim pe umeri, acum, planeta-ntreagă,
Istoria lumii-ncepe atunci cînd te sărut,
Deochiul celui singur, prin noi azi se dezleagă,

POEZII ONLINE

Perechea primordială o naștem iar din lut.

Te chem cu-nfrigurare, ca pe un vis ce trece,
Căci mi-este încă teamă de cea care n-ai fost,
Și te anunț, iubito, că lumea încă-i rece,
Dar ne va fi iubirea secretul adăpost.